
2002-5-RE

CAUSA 2002-5-RE

Número de registre: 195-2002. Recurs d'empara

AUTE DEL DIA 25 D'OCTUBRE DEL 2002

BOPA núm. 83, del 31 d'octubre del 2002

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional el dia 27 de juny del 2002 per la representació processal del Sr. Joaquim Camprubí Vendrell, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra la sentència del 4 de juny del 2002, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia per haver-se produït una presumpta vulneració del dret reconegut a l'article 22 de la Constitució.

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Philippe Ardant;

Antecedents

Primer

El 22 d'octubre del 2001, la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles va desestimar la demanda contra la decisió del Govern, del 7 de febrer del 2001, que confirmava la resolució del ministre de Finances i Interior, del 3 de novembre del 2000, de no renovar l'autorització de residència i treball temporal del Sr. Joaquim Camprubí Vendrell.

El Sr. Joaquim Camprubí Vendrell va interposar recurs d'apel·lació i el 4 de juny del 2002, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va desestimar-lo i va confirmar íntegrament la sentència del Tribunal de Batlles esmentada.

Segon

El 27 de juny del 2002, la representació processal del Sr. Joaquim Camprubí Vendrell va presentar

recurs d'empara davant el Tribunal Constitucional per vulneració de l'article 22 de la Constitució. Aquesta representació considera que "la Constitució ha volgut limitar totalment la facultat discrecional de l'Administració quan es tracta de denegar la renovació de la condició de resident. Així, en el seu article 22 exigeix que aital denegació pugui ésser acordada "per les causes i segons els termes previstos per la llei". És a dir, en uns supòsits determinants (numerus clausus) previstos per una normativa de rang determinant: una llei" i afegeix que la normativa aplicada per l'Administració i invocada pels tribunals (Decret regulador del Servei d'Immigració, del 15 de febrer del 1996) no té el rang de llei i que "en conseqüència, per efecte d'aquesta norma inferior, no es pot pas procedir a la restricció d'un dret fonamental".

Així mateix, el recurrent considera que s'ha vulnerat l'article 40 de la Constitució ja que "les resolucions impugnades apliquen un reglament a una matèria (drets fonamentals referits en l'article 40 de la Constitució), la reglamentació de la qual està reservada a la llei".

Per acabar, el recurrent demana al Tribunal Constitucional que admeti a tràmit el seu recurs i que es pronunciï sobre la suspensió de la sentència objecte de recurs i, entre altres, que dicti sentència, estimi les seves pretensions i anul·li la sentència objecte de recurs.

Fonaments jurídics

Primer

El recurrent fonamenta la seva demanda sobre dos motius de fons.

En primer lloc, considera que l'article 22 de la Constitució disposa que "la no renovació de la condició de resident només es podrà acordar per les causes i segons els termes previstos per la llei". Ara bé, d'una banda, en el moment de la intervenció de l'Administració mitjançant les seves decisions, és a dir, abans de l'adopció de la llei qualificada d'immigració del 14 de maig del 2002, les causes per les quals l'autorització de renovació podia ser denegada estaven regulades per un Decret, del 3 de juliol del 1980, que ni l'Administració ni els jutges han esmentat. D'altra banda, les decisions administratives i judicials objecte de recurs es van fonamentar en un altre decret, el Decret regulador del Servei d'Immigració, del 15 de febrer de 1996, igualment anterior a la llei del 2002, que evocava "l'efectivitat i la permanència de la residència al Principat" que aquest Servei havia de controlar.

El recurrent conclou que aquestes decisions no es van fonamentar en una llei, sinó en una norma de rang inferior a la llei, la qual cosa vulneraria l'exigència continguda en l'article 22 de la Constitució.

En segon lloc, el recurrent argumenta el mateix pel que fa a l'article 40 de la Constitució, que estableix que l'exercici dels drets reconeguts en el títol II només pot ser regulat per llei, i crea d'aquesta manera en benefici de la llei una reserva material, que s'oposa a la substitució de la llei per un reglament. Tanmateix, les decisions objecte de recurs s'han fonamentat en un reglament (Decret del 15 de febrer del 1996), tot i que ens trobem en una matèria, l'exercici dels drets fonamentals, reservada a la llei d'acord amb l'article 40 de la Constitució.

Segon

En els dos arguments del Sr. Joaquim Camprubí Vendrell, s'al·lega, per tant, directament o indirectament, una pretesa vulneració de l'article 22 de la Constitució.

La protecció dels drets i les llibertats consagrats als capítols III i IV del títol II de la Constitució (articles del 8 al 23) s'organitza en el capítol VII d'aquest mateix títol. Aquesta protecció està garantida primerament per un procediment normal davant la jurisdicció ordinària. El recurrent primer ha utilitzat aquesta via successivament davant la Batllia, i després davant el Tribunal Superior de Justícia. Encara que aquestes dues jurisdiccions hagin desestimat la seva demanda, el recurrent s'ha beneficiat de la protecció jurisdiccional a la qual té dret. Hem de remarcar aquí que el recurrent, en el decurs d'aquests procediments esmentats, no va plantejar una qüestió incidental en relació amb la constitucionalitat dels Decrets de 1980 i de 1996 i, per tant, la seva aplicació al seu cas, sinó que es va entestar a rebutjar que no complís les condicions de residència efectiva i permanent a Andorra, exigides pel Decret del 15 de febrer de 1996.

A més, la Constitució també estableix un procediment urgent i preferent per a la defensa dels drets i les llibertats reconeguts als capítols III i IV del títol II, que el recurrent no va utilitzar.

Tercer

Per acabar, l'article 41.2 de la Constitució estableix un procediment excepcional de recurs davant el Tribunal Constitucional: el recurs d'empara contra els actes dels poders públics que vulnerin els drets esmentats als capítols III i IV del títol II. El recurrent ha considerat que podia plantejar aquest procediment davant el Tribunal contra les decisions de les autoritats administratives i judicials que desestimaven la seva demanda de renovació de l'autorització de residència.

Tanmateix, la Constitució preveu una excepció a l'abast de la disposició sobre el recurs d'empara (article 41.2 in fine). Aquest procediment no pot ser utilitzat contra actes dels poders públics que hagin tingut lloc en el cas previst a l'article 22 de la Constitució, és a dir, en matèria de no renovació d'una autorització de residència (o d'expulsió d'un estranger), supòsit exacte del recurs presentat pel Sr. Joaquim Camprubí Vendrell.

En aquestes condicions el recurs d'empara presentat pel Sr. Joaquim Camprubí Vendrell topa amb una incompetència manifesta del Tribunal Constitucional i ha de ser declarat inadmissible a tràmit.

Per aquestes mateixes raons, no és procedent que aquest Tribunal es pronunciï en relació amb la demanda de suspensió dels efectes de la decisió de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2002-5-RE, interposat per la representació processal del Sr. Joaquim Camprubí Vendrell, contra les sentències del 22 d'octubre del 2001 i del 4 de juny del 2002, dictades pel Tribunal de Batlles i pel Tribunal Superior de Justícia, respectivament.

Segon

Notificar el present aute a la representació processal del Sr. Joaquim Camprubí Vendrell, al president

de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar el present aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, pel Tribunal Constitucional, el 25 d'octubre del 2002.

Miguel Herrero de Miñón

Philippe Ardant

President

Vicepresident

Miguel Ángel Aparicio Pérez Pere Vilanova Trias

Magistrat

Magistrat